

Divadelní Kojedčák

aneb Nesu pivo. Někdo zavolá „Divadelní Kojedčák“!
Já otočím hlavu a už ji nedám nazpátek

04/16
sobota
ročník 7

...u čeho nedáte hlavu zpátky zítra?

11.00 / Divadelní sdružení Horních Počernic - DVANÁCT

16.00 / Slavnostní vyhlášení výsledků a ukončení přehlídky

POČASÍČKO DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

V sobotu dojde v bezprostředním okolí Sokolovny k dlouho očekávanému oteplení. Teploty se budou přes den pohybovat mezi 5°C a 15°C. Nejvyšší teplota bude dle našich informací naměřena v parku, hned vedle sochy Tomáše Garrigue Masaryka, konkrétně po jeho levici, a to hned po začátku prvního sobotního představení Amant. Nejchladněji bude naopak na kopci u nové sportovní haly. Kromě teploty poroste také tlaková zátěž, což je zřejmě způsobeno napětím z blížícího se konce přehlídky. Tlak se bude postupně stupňovat mezi odpoledním představením Drcla loktem vo kredenc a večerním Sluhou dvou pánů.

CITÁT DNE

„To, co nyní řeknu, není projevem univerzitní povýšenosti ani sarkasmu. Třetina redaktorů Divadelního Kojčáka je slabá duchem. Každý sedmý redaktor Divadelního Kojčáka je debilní nebo dementní nebo alkoholik. Zhruba polovina redaktorů Divadelního Kojčáka má podprůměrný intelekt. (...) Těmito lidem - je to tedy polovina redaktorů Divadelního Kojčáka - uniká ona složitá mnohotvárnost, komplementarita, mnohoznačnost divadelních přehlídek.“

MILOŠ ZEMAN

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Můj milý deníčku,

páteční den na Sokolovně probíhal skoro stejně harmonicky jako dny předchozí. Všechno šlapalo naprosto jako hodinky; Klára šlapala, Svača šlapala, stréc Milan šlapal, gymnaziální sekce šlapala, aji ten Šíra šlapal. Ovšem stala se jedna věc, se kterou jsme vůbec nepočítali; při sešívání Divadelních Koječáků se jeden výtisk omylem dostal do rukou Kláře, která se naprosto nepředpokládaně začetla do úvodníku a dočetla se tam, že jsme neotiskli její článek o depresi celé redakce. Když jsme to se Šírou na valné hromadě v počtu dvou lidí odsouhlasili, tak jsme nepředpokládali, že by se to Klára mohla dozvědět. Nechápeme, jak se to mohlo stát. Že jsme to napsali do úvodníku, kde jsme to použili jako vystýlku textu, to přece neznamená, že si to někdo přečte!

Nicméně Klára se zachovala naprosto diskrétně a řekla, že to je v pohodě a že z toho nemá depresi, což nás uklidnilo. Potom to v průběhu dne až do večera řešila jen několikrát a pouze jednou k večeru pronesla něco o tom, že tohle se jí ještě nikdy nestalo, aby jí Koječák něco neotiskl, a že si tady s tou cenzurou připadá už jako v Severní Koreji. Ale jinak byla opravdu v pohodě a vzala to fakt s nadhledem, což je jedna z věcí, za které máme Kláru opravdu rádi.

V pátek také došlo k tomu, že se Šíra po několika intenzivních dnech intimně sblížil s InDesignem natolik, že s ním začal mluvit a dokonce se za jeho fungování několikrát i pomodlil. Třeba ho chlácholí a říká mu: “Ty fotky jsou dobrý, to vždycky funguje.” Nebo se ho ptá: “Co já tam mám teďka dát, když mi zbývají dvě strany a máme ho*no napsaný?” A taky: “Tady je moc bílého místa, já toho Zemana asi natáhnou.” Nebo mu naopak říká: “Už se mně to tam nevrže, budu muset smazat půlku rozhovoru s tím Plecháčem z Krnova. Přece to kvůli němu potom nebudeme natahovat o tři a půl strany!” Nebo se někdy pohádají a Šíra vyhrožuje ukončením vztahu či dokonce stěhováním: “Já už s tím šmejdem nebudu nic dělat, sbalím si věci a vypadnu. Už tady nebudu ani minutu.” Nebo se z ničeho nic rozohní a podezírá InDesign z nějakých nekalých činností: “Sakra, kde mám peněženku??” Nebo si mu stěžuje na své neúspěchy: “Já su úplně pořápané, měním si peníze z peněženky s pokladnou a vrátím si o stovku míň!” Nebo ho uklidňuje: “V klidu, v klidu! ... Já si asi jdu pro víno, nedáš si taky?” A tak bychom mohli pokračovat od nevidím do nevidím, prostě manželství po dvaceti letech hadra. A já teď teda doufám, že si Šíra ten úvodník nepřečte.

Ke konci dne se ještě stalo to, že jsme se Šírou na valné hromadě demokraticky odhlasovali 2:0, že neotiskneme Klářin článek s názvem “Rožpočet Divadelního Koječáka”, což je teď prý podle Kláry móda, že se aktuálně odhalují rožpočty neziskových organizací vozících kojenecké vody uprchlíkům do Maďarska, a je to prý hrozná bžunda k popukání. Jenomže my v tom nemáme peníze na cestu, ubytování, stravné a turismus, ale peníze na žvýkačky a lízátko z Verunky, což by byl hrozný trapas, kdyby se to někdo dozvěděl.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Dlouhý, Široký a Bystrozraký
Divadlo Koráb Brno

Předloha: Karel Jaromír Erben

Režie: Radim Koráb

Divadlo Koráb je divadelní těleso zaměřené na dětské publikum. Od roku 1997 působí stabilně v Brně, odkud vyjíždí hrát do celé České republiky a na Slovensko. Koráb kombinuje činohru a loutkoherectví, klade důraz na pestrost výtvarné scény. Jedním z hlavních cílů všech inscenací je interakce mezi jevištěm a hledištěm a pobavení dětských i dospělých diváků zároveň.

KOLOKVIUM

s herci po představení

Veronika Gazdová

Jak se ti hrálo v Kojetíně?

Je to tady moc hezké, hrálo se mi příjemně, hlavně kvůli divákům, protože byli hodně naladěni na naši vlnu, takže super.

Hraješ radši pro děti, nebo pro dospělé?

Mám ráda asi oboje, protože každé představení má úplně jinou atmosféru.

Hraješ i v jiných představeních pro děti.

Máš nějaké oblíbené?

Mám moc ráda Princeznu na hrášku, tam hraji královnu, která je taková trošku přísná na svého muže - krále, tak to mě baví, tu mám moc ráda.

Věnuješ se herectví ještě studijně?

Ano, studuji střední školu, konzervatoř v Brně.

Mám ještě takovou klasickou otázku: chtěla bys hrát radši ve filmu, nebo v divadle?

Tak to nedokážu říct, protože jsem film ještě nezkusila, ale divadlo mám hodně ráda.

Radim Koráb

Jak se ti hrálo v Kojetíně?

V Kojetíně se mi hrálo jako vždycky nejlíp.

Kterou ze svých pohádek hraješ nejradši?

Nejraději hraji Kocoura v botách, protože... Já nevím, asi proto, že je první a protože tam strkám hlavu do kýbla s vodou, neboli se topím.

Ty se topíš v kýblu?

Ano. To je jako voda, kde se schovávám jako nahatý.

A hraješ radši činohru, nebo divadlo s loutkami?

Mně se líbí právě to propojení činohry s loutkami. Loutka dělá to, co ty nedokážeš. Může sebou mlátit o zem, lítat, svítit očima, rozšiřovat se, vyrůst na tři metry a tak dále.

Myslíš, že děti mají radši loutku, nebo herce?

Já myslím, že se jim líbí, když je to propojené.

Tak to by asi stačilo. To bude pěkný, když je to takový krátký. Nebo to chceš ještě delší?

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Kolektiv ZŠ Měrovice, 1. - 3. třída

Jak se vám líbilo představení?

Všichni: Hezkýyyý!

Abychom to trochu rozvedli, tak se zeptám třeba tebe - bála ses černokněžníka? Ne!

Jak to? Nebyl strašidelněj?

Ne!

A báli jste se něčeho někdo?

Neee!

A co se vám v pohádce líbilo?

Všechno! Hlavně Dlouhý, ten byl velkej. A princezna!

A jak ta pohádka dopadla?

Dobře!

Děkuju.

Marie Ledvinová

Jak děti reagovaly na pohádku?

Já myslím, že se jim to moc líbilo. Bylo bezvadné, že herci šli i mezi diváky a zapojili i děti do dění a myslím, že to bylo vhodné pro mateřskou školu a i pro děti, dejme tomu, do třetí třídy určitě.

Která z postav vás nejvíce zaujala?

To se tak nedá hodnotit, myslím, že všichni herci hráli bezvadně, ale kladné postavy se určitě líbily nám dospělým i dětem.

Jezdíte rádi na přehlídku?

Určitě, protože děti prvního stupně mají rádi pohádky, především ti malí, a vždycky se těší na takovou změnu v rámci vyučování.

Magda Patrášová

Jak se ti líbila pohádka?

Byla pěkná.

A co bys k tomu řekla, co se ti líbilo?

Všechno, hlavně ten princ. Ale i černokněžník. Nebyl ani moc strašidelný.

Chodíš často na divadlo?

Tady? Ano, hlavně na pohádky se školou.

VĚŠTKYNĚ ANGELIKA EDEŠOVÁ

Dobrý den, Milan, 11. 3. 1986. Já bych se chtěl zeptat, proč mě tak svědí hlava, když su na Sokolce. Je tu pět sprch, ale já se do nich nějak bojím, že tam budu sám, navíc tu obchází nějaký strašidlo, co ťuká něčím do kachliček...

Angelika: Milane, tak já už to tady vidím, no je tady červená dvojka, to znamená, že by ti měl u toho umývání někdo asistovat, pak je tady piková královna, což bych řekla, že je kuchyně, takové ženské místo. Ať koukám, jak koukám, vychází mi z toho, že by sis měl tu hlavu umývat ve dřezu v kuchyni za přítomnosti nějaké pěkné dámy.

Dobrý večer, Aneta 3. 5. 1988. Ze všech představení musím odejít v půlce, protože jsou na mě moc depresivní. Co mám dělat, abych na nějakém vydržela do konce?

Angelika: Už to vidím, zdá se, že máte vážné problémy s vlastní integritou a nedokážete se vyrovnat s určitými situacemi z minulosti. Zelená sedma. Na to existuje jediný lék, a to s pravidelným intervalem odcházet na divadelní bar na myslivca. Každé trauma = jedna štamprla. Pak je tady křížový kluk a to může znamenat jediné: Po vypití štamprlí musíte přemoci sama sebe a vrátit se do sálu

a otevřeně čelit svým strachům. Jedině tak se dožijete (neúspěšného) konce. Tuto kúru doporučujeme opakovat každé představení. Pokud si i tak nepomůžete při svých psychických problémech, garantujeme vám alespoň, že se stanete alkoholikem a budete alespoň touto cestou sponzorovat kojetínskou kulturu.

Jenovéfa, 29. 2. 1903. Já jsem si koupila novou zubní pastu a ta slibuje, že budu mít zítra krásné bílé zuby. Zuby jsem si čistila dneska v devět, v kolik hodin už budou zítra bílé?

Angelika: Podle pikové pětky a kárového esa tady vidím, že žádné zuby již nemáte, tudíž bude tento problém poněkud komplexnější. Bude tedy nutné změnit stravování. Pokud chcete mít do příštího rána mít bílé zuby, budete si muset za měsíčku o půlnoci zaplavat v Jordánu, uvařit lektvar z labutího peří, vypít ho a do rána zpívat labutí píseň. Pokud usnete pokojným spánkem ještě před druhou ranní, mělo by jít vše podle plánu. Pokud se se zaspáním zpozdíte, pravděpodobně umřete. Bez zubů.

PORADNA DK

Milý DK, chtěl bych být člověk na úrovni.

DK: V Kojetíně???!!

Ahoj DK, pomoz: Hledám žvýkačku. Měla červenou barvu a nechal jsem ji na sedadle číslo 5 v řadě 17, nebo 20. Byla moc dobrá a rád bych ji získal zpět.

DK: Domluvte se s divákem Jonášem, který si odnesl žvýkačku na kalhotách po večerním představení. Adresa diváka Jonáše je v redakci. To, že jste majitelem žvýkačky, budete muset dokázat způsobem žvýkání a přesně určeným červeným odstínem vaší žvýkačky.

SEZNAMKA

Milý DK,

chtěl bych se seznámit s herečkou, která není hysterická. Všichni mě přesvědčují, že je to již vymřelý druh. V Kojetíně se údajně mají objevit poslední mutace nehysterických hereček. Prosím, podle jakých znaků rozpoznám tyto poslední anomálie?

Rada DK:

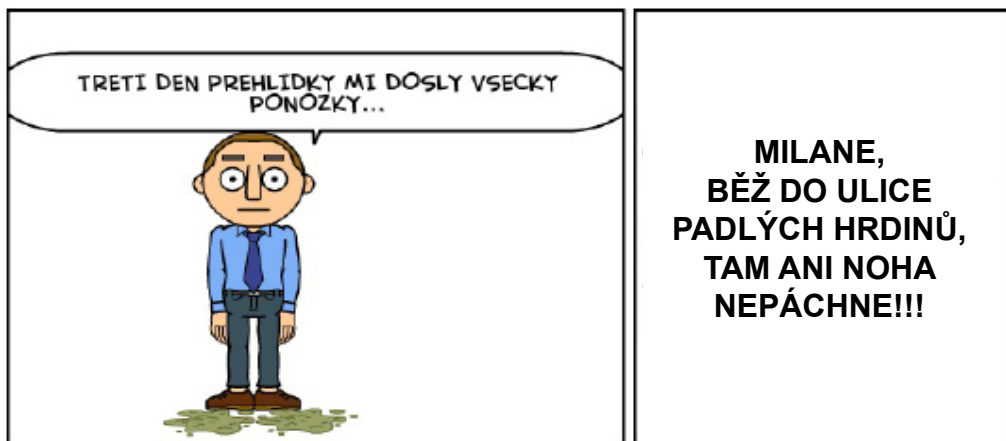
Poslední nehysterickou herečkou je muž.

PAN HERKULES MATĚJČEK

Naši věrní čtenáři si jistě vzpomínají na oblíbenou rubriku z minulých let “Mléko pana Matějčka”. Abychom neznalým čtenářům stručně vysvětlili, o co šlo, tak celá záležitost začala Miroslavovým nákupem mléka z kraviho automatu vedle Dobrušek u Verunky (v dalších letech došlo k přesunu tohoto automatu ke stanovišti velkoobchodní sítě Albert). Posléze jsme na mléko z kraviho automatu navázali epizodou s kapucínky, mlékem v krabici a zahuštěnou ochucenou smetanou Jesenka. V minulém ročníku jsme pak provedli bilanci všech těchto událostí. Letos bylo potřeba obměnit spotřebitelský produkt a pan Matějček nás sám překvapil fungl novým lepidlem Herkules.

KOMIKS

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Vražda sexem

Lidové divadlo při MIKS Krnov

Autor: Joan Shirley
Režie: Tomáš Marek

Krnovské Lidové divadlo je soubor lidí, kteří na jevišti velmi dobře vypadají, mají dobrou techniku mluvy (což je v kojetínském sále, který doslova „žere zvuk“, velmi důležité), umějí se v divadelním prostoru pohybovat a – což je podle poroty velmi důležité a dává naději pro práci souboru na určitých žánrech – nebojí se své tělesnosti. To, co jim podrazilo nohy, byl

dramaturgický výběr hry – hry, která nabízí snad jen atraktivní název „Vražda sexem“ (atraktivnější by snad mohlo být jenom „Vražda sexem zdarma“), která je pouhým sledem hlášek a dialogů, které sice působí vtipně, ale nezakládají důvod pro fyzické jednání, výraznou interakci a v první části bohužel ani situace a důsledně budovaný žánr (střídá se bez jakékoli logiky komedie konverzační, situační, romantická a bůhvíjaká další).

V rámci debaty s porotou se režisér Tomáš Marek shodl s Ladislavem Vrchovským, že problém dramaturgie se vine konáním Lidového divadla jako červená nit (což není v ochotnickém divadle nic nepochopitelného a objevuje se dost často). Vladimír Fekar se snažil pojmenovat způsoby, jak konkrétně této komedii pomoci (např. rasantně ji upravit a více posunout směrem ke commedii dell arte). Petra K.

upozornila na nutnost důslednějšího odhalování významů a podtextů některých dialogů a možnost slovního jednání. Nakonec bylo přes úvahu o nešťastném používání hudby konstatováno, že kdyby se celé představení krnovských odehrávalo v rytmu a s energií závěrečného tance a děkovačky, kojetínský divák by byl svědkem velmi atraktivní podívané.

Petra Kohutová

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Jan Plecháč

Jak se vám líbila atmosféra dnešního publika?

Jestli můžu hovořit za celý soubor, tak jsme byli spokojeni. Čekali jsme možná větší účast, ale to je způsobeno tím, že jsme se hrozně zmlsali u nás v Krnově. Dělalí jsme ještě druhou premiéru, protože lidé měli o to představení velký zájem a přišla spousta známých, kteří se nám smějou, i když nemusí. Ale mně se hrozně líbí tento kulturák a zatím se mi líbí i Kojetín. Nikdy jsem tady nebyl, takže se hned půjdu podívat na náměstí, protože to vypadalo moc hezky, takové

náměstíčko. Prostředí je tady výborné, já osobně jsem se cítil moc dobře a myslím, že i celý soubor byl spokojený se zázemím.

Po kolikáté už tohle představení hrajete?

Je to vlastně, tuším, třetí představení této hry. Teda možná dokonce páté. Je to vlastně první taková soutěžní přehlídka, na kterou jsme se dostali s tímto představením. Ostatní herci tady v Kojetíně, tuším, také ještě nikdy nebyli.

A jak vás napadlo přijet zrovna sem?

Náš režisér říkal asi půl roku zpátky něco o tom, že bychom si mohli zahrát v Kojetíně. I vzhledem k tomu programu je tady asi dobré zázemí. Jsou tady podle mého velká jména a soubory, které známe, ať už jsme je viděli na přehlídkách v Ostravě na Bucharech nebo i jinde.

Máte nějaké profesionální zkušenosti s hraním divadel?

Ne, to ne, já si za to naopak rád zaplatím, je to můj koníček a věnuju se mu hrozně rád. Až takové zkušenosti nemám. I když mi bude teprve nějakých 25, tak už jsem v tom našem uskupení nějakým sedmým rokem a už bych snad asi neměnil. Ne, že bych tam chodil vyloženě jenom kvůli té výborné partě, kterou máme, ale také samozřejmě kvůli tomu umění, abych třeba byl někdy i v novinách. Což se teda moc nestává, protože potom si fotí hlavně režiséra...

Můžeme tě ujistit, budeš v novinách.

No, výborné, to jsem chtěl slyšet! Já si to potom nechám i poslat a vylepím si to po celé technice.

Hrál bys raději ve filmu, nebo v divadle?

Já jsem si v rámci svých studií zkusil i studentský film, ale divadlo je možná lepší. Je specifické v tom, že si nemůžete dovolit nic po*rat. Tady se prostě druhý „tik“ nebude dávat, a když to holt člověk po*ere, tak se nedá svítit. Takže za mě asi divadlo.

Tomáš Marek

(režisér, scénarista, řidič, uklízečka, sekretářka, herec, grafik a spousta dalšího)

Jak se vám líbilo vystoupení vašich oveček?

Já, jakožto režisér, budu mít vždy nějaké výhrady. Spousta věcí se tam nepovedla, ale oni z toho většinou vybruslili, že si toho divák ani nevšiml.

Jaký je váš divadelní sen?

To je takovýto jak debatujeme nad půllitrem a pořád se točíme okolo toho, že vrcholem našeho divadelního ansámblu by měl být muzikál. Taková drobnost, že?

Co říkáte na divadelní festival?

Takhle, Krnov měl dlouholetou tradici festivalů, jenže postupem času to zaniklo, takže nám začalo být trochu smutno a jsme strašně rádi, že můžeme být tady v Kojetíně. Domluvili jsme se, že tu zůstneme déle, zkusíme se podívat na co nejvíc představení a udělat si co nejvíce kamarádů, kteří jsou stejně šóstlí jako my.

Máte nějaké zvyky ve spolku?

Kyž je to premiéra, tak se to bez toho panáku neobejde, to bychom s nervama asi nevydrželi. Jeden malý životabudič neublíží, ale nesmí to být na úkor toho, že by někdo odpadl. Jinak takové standardní rituály jsme dělali, jen když jsme hráli s klukama pohádky. To mě za oponou nenápadně znásilňovali na uklidněnou.

KOLOKVIUM s diváky po představení

Jana Pískovská

Co říkáte na diváckou účast? Bylo docela málo lidí...

No, mně přišlo, že jsem tu byla skoro sama, ale předpokládám, že diváci chodí spíš navečer.

Jaký dojem máte z představení?

Já spíš čekám, co přijde jako další, abych mohla porovnávat.

Jaký typ představení upřednostňujete?

Mám radši komedie, humorné vystoupení nebo muzikály a je škoda, že letos tu nic takového není.

Máme anketu, kde se ptáme, kde byste raději účinkovala - v divade, nebo filmu?

Ve filmu. Když se něco nepovede, tak se to vystříhne. Kdežto divadlo, tam když se něco nepovede, tak je to daleko vtipnější.

DÍVKY ČÍSLA 4

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Strašidlo Canterwillské **Divadlo Dostavník Přerov**

Autor: Oscar Wilde

Úprava: Roman Vencel

Režie: Vlasta Hartlová

„Strašidlo canterwillské“, novela Oscara Wildea z roku 1887, se dočkala mnoha zpracování; přerovský Dostavník přivezl svou verzi, vycházející z úpravy Romana Vencela, jež posouvá dobu děje ze století devatenáctého do století dvacátého a pokouší se některé okolnosti a skutečnosti aktualizovat. Romantizující příběh o osvobození lorda Canterwilla při prvním čtení, ironická výpověď ostřetu dvou světů,

světa buranských, leč životaschopných Američanů a do minulosti patřících, ač noblesních Angličanů, při čtení druhém se stal v podání přerovských formálně dokonalou podívanou, se suverénními hereckými výkony, elegantně řešenou scénografií a vystavěnými situacemi. Porota tak mohla upozorňovat jen na skutečnosti, které neprospívají gradaci a napětí představení (např. přeromantizování vztahu Canterwill-Virginie, příliš lineární líčení událostí v druhé polovině hry nebo folkově laděné písničky jakoby z jiné hry).

Dostavník se nicméně dočkal nejvýraznějšího diváckého ohlasu – potlesk na konci „Strašidla canterwillského“ byl doslova dlouhotrvající...

Petra Kohutová

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Zdeněk Štokman

Co říkáte na atmosféru a publikum?

Bylo to super! Lidé skvěle reagovali na vtipy a ono to vždycky zahřeje před tolika lidmi.

Máte jako herec přání zahrát si v nějaké hře?

Nevím, jestli je to úplně přání, ale mám rád Plešatou zpěvačku od Eugéna Ionesca, takže možná to.

Je to sice poněkud zvláštní ptát se někoho, kdo zrovna odehrál divadlo, ale chtěl byste hrát radši ve filmu, nebo v divadle?

To je zajímavá otázka. Jelikož mám ve svém okolí kamarády, kteří hráli nějaké menší role ve filmech, hlavně komparzisty, tak říkám - zlaté divadlo. Určitě bych u toho zůstal a navíc na divadle mám rád tu jedinečnost, že každé představení je jiné.

Máte jako herec nějaké zvyky, které dodržujete?

Jako spolek dodržujeme takové ty obyčejné zvyky, že se kopeme, říkáme si zlom vaz a taky si tady s jedním hercem rádi říkáme „gumo“. My si tak jako říkáme, „Ať se daří, Gumo. Zlom vaz.“ Ale nebudu ho jmenovat. To je jen mezi námi děvčaty.

Který herecký výkon vidíte jako nejlepší?

V této hře je nejvíce vidět duch, sir Simon, hraje ho zkušený herec a on ví, jak přecházet z jedné scény do druhé, kde má být pauza, aby to vyznělo vtipně, a kde zase ne.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Zuzana Chvátalová

Jak se vám líbilo představení?

Jako učitelka angličtiny jsem spokojená, protože je to drama z anglické literatury a my si to potřebujeme sem tam oprášit. Navíc je tam cítit ta touha herců něco dělat a tvořit. Prožila jsem hezký páteční večer.

Co říkáte na výkony herců?

Myslím, že je to všechno tvořeno s láskou a je v tom vidět obrovské nadšení, touha udělat hezkou věc.

Zkoušela jste někdy hrát v divadle? Popřípadě jakou roli máte nejraději?

Hrála jsem sebevražedkyni v jedné australské hře. Dokonce to byla hlavní postava.

Nechtěla byste si někdy zkusit film nebo znovu divadlo?

Asi bych váhala, protože nevím, jak jsem na tom s pamětí (její žáci určitě potvrdí, že písemky si pamatuje skvěle, pozn. red.), ale asi radši v divadle. Reakce diváků je tam bezprostřední a kontakt s publikem je příjemný, stejně jako kontakt s žákem.

Je něco, co byste hercům vytkla?

Možná trochu hlasový projev, protože nevím, jestli všichni v sále rozuměli.

Co se vám ve hře nejvíce líbilo?

Je v tom cítit takové to anglické prostředí a to mám ráda.

FRK STRÉCA MILANA

aneb O Chropyňských móresech a móresákách

Nedávno za mnó došel Ladiček Vymětal, hospodské a instalatér v jedné osobě, celé zbědované, že pré mu v hospodě nadávajó do móraséků, protože je z Chropyně, a že neví, co to znamená. Tož to bylo tak, v Chropyni eště za stara byla škola na móresy, to jako na dobrý vychování, aby hanáčtí synci nebyli hlópí a uměli se chovať ve společnosti a naučili se aji latinsky. Jednó tam poslali nejaké pantáta Dřimal z Bezměrova svojeho synka Jožina, aby se tam naučil chovat a neumřel hlópé. Podmínkó bylo, že tam musí byt dva roky a nesmí jezdit dom, aji když to bylo přes les, aby se doma nezkažil a móresy nezapomněl. Dom mohl akorát jednó za rok. Sotva byl Jožin pryč z baráku půl měsíce, tož už psal dom, aby mu tata poslal nejaký peníze, že pré rozbil jakési hemerójid,

za tédeň zase, že převrátil logaritmus a urval se z něho kus rovnice a tak to šlo furt dokola. Tatovi už to bylo divny, že ty Jožinovy studie se tak prodražují, za ty peníze, co za rok naposílal do Chropyně, mohl mět už dvě novy krávy a pět měřic pola. Tož rok se zešel s rokem a synek dojel dom, mama vystrojila sváteční oběd ze svátečníma taličkama a příborama jak na hody a všeci byli zvědaví, jak se Jožin naučil tem móresom, jak bude ješt a mluviť. Sotva mama nalila polívku, tož Jožin začal hltat a srkat jak hasičské koš a všeci to dělali po něm, protože tak se to asi dělá v té lepší společnosti. Po polívce Jožin řekl: „Tato, co sem nebyl doma, tož vám narostl pořádné chlup na frňáku.“ Tož to už všeci žasli, jak je nadobro študované, protože v Bezměrově by řekli chlup na rypáku. Po obědě se šli podívat Jožin s tatou na hospodářství a tata se synka zeptal: „Ty, Jožine, šak ty máš ve škole tu latinu, stójí to peněz, tož mě pověz, jak se řekno latinsky vildle?“ „Tož to je jednoduchy tato - vidlus.“, povídá Jožin. No a třeba vůz, hnůj a násada od lopaty?“ „Tož to je ešt lehčí tato, vůz je vozus, hnůj je hnojus a násada od lopaty je násadus ad lopatus.“ To už staré Dřímál nevydržel, přetáhl Jožina násadú od lopaty, hónil ho po dvoře jak nadmutú kozu a řval za ním: „Tož za toto sem vyhodil tolik peněz, do žádné škole už nepojedež, v pondělí si vezmeš vozus, zapřáhneš koňus, naložíš hnojus a pudeš hnójit polus.“

Tož od té doby už žádné sósed z Bezměrova svoje děcko na studie do Chropyně nedával a dofčilku, když tam někdo jede přes les na kole, tož na něho Bezměrovští volajó: „Kam jedeš? Do Chropyně na móresy?“

JANEK TABARA NA SOKOLCE

V pátek večer po představení se na Sokolově představila nová hudební naděje Kojetína, náš redaktorský kolega Janek Tabara. Léta nám vypomáhal psát Divadelního Koječáka v rámci gymnaziální sekce a po každé šichtě doma tajně a tvrdě trénoval zpěv a hru na kytaru. Jaké bylo naše překvapení, když se rozhodl sólově vystoupit v hlavní vysílací čas, v pátek večer, a doslova jít s kůží na trh. Kojetínskému Nohavicovi tímto gratulujeme k povedenému nastartování kariéry a k odvaze, se kterou před námi vystoupil.

K ČEMU JE DOBRÉ KOJEČÁK

KOJEČÁK VEGANEM

K Lenčíným párkům konečně přibyla alternativa! V pátek odpoledne nám přivezla Jíťa Stojaníková čokoládovej dort s banánem aka dort Krtkův. To prej, abychom se furt necpali těma párkama, že je to hnus. Stréc Milan nechápal, co že to znamená, když je ten dort veganský, a než to pochopil, celej ho do posledního kousku snědl. Recept poskytujeme na přání, i když si ho nepamätujeme, a Jitce moc děkujeme!

Pozn. red.: Jestli to pořád ještě není jasné, tak ÚPLATKŮM SE NEBRÁNÍME !!!!

David Dvořák/Vladimír Fekar/David Hás/Hana Hášová/Petra Kohutová/Klára Krčmařová/
Lukáš Lejnar/Tereza Panáková/Hana Svačinová/Jan Tabara/Milan Zahradník
design/sazba: Jan Žmolík/Jakub Šírek
tisk: MěKS Kojetín, 2016, 100 ks, zdarma
http://www.mekskojetin.cz/meks_prehliodka.php
www.facebook.com/MěKS_Kojetin www.facebook.com/Divadelni_Koječak